

EEN KOSTBARE DELICATESSE

DOOR DÉ VAN DER STAAY

HIJ had van het leven genoten wat er voor hem van te genieten viel. Nu groeide hij door zijn haar en kreeg een embonpoint. Dus, vond hij, was het ogenblik daar om te trouwen en zich een „home” te scheppen. Hij zei „home” en niet „tehuis”, want hij gebruikte graag en veelvuldig allerlei gesuikerde, vreemde woorden, die hem zoet van de lippen vloeiden en door hun laagje confijtsel de dingen niet zo medogenloos hel onthulden als de eigen taal dat deed.

Hij begon dus met zich in te richten. En hoe, en hòe! Oh, la, la! Hij huurde een luxueuse flat. Een binnenhuis-architect gaf raad, en ieder meubel, alle gebruiksvoorwerpen, zelfs alle bibelots harmonieerden met elkaar en waren stuk voor stuk precieus. Let vooral op, hoe heerlijk de asbak, daar op het hoekje van het cocktailmeubel, kleurt bij de sierkom, ginds op het dressoir! 't Is alles volmaakt aesthetisch, sans fautes!

Toen begon zijn zoeken naar de vrouw, die in dit dierbaar milieu niet detoneren zou. Dat was nog het moeilijkst! Hij zocht, en zocht, tot eindelijk, daar vond hij het exemplaar dat hem bevredigde, de parel, waardig te glanzen in zijn fluwelen etui. Hij beschouwde haar uit alle gezichtspunten, van voren, van achteren, van opzij; met een loupe en met een verrekijker. Nu ja, geheel vlekkeloos was ze niet, maar voor zijn middelen was een totaal ongerepte parel toch niet te bereiken.

Hij was een voorzichtig man: hij ging niet alleen af op het uiterlijke, nee, hij trachtte zelfs haar innerlijk te peilen. Maar hij was niet iemand, die in staat was diepboringen te verrichten en dus lukte dat niet. Hij zelf was met het resultaat van zijn pogen echter best tevreden.

Toen kwam de grote dag, dat zij hem voor het eerst in zijn huis zou bezoeken. Zenuwachtig redderde hij, schoof alle dingen een eindje van hun plaats en zette ze dan weer terug. Was alles nu perfect in orde, ontbrak er niets aan?

Waar zou hij haar op tracteren? Waar zou hij haar mee imponeren? Het kostelijkste en het fijnste was hem nog niet goed genoeg.

Het was in December, dus zouden er aardbeien zijn. Kaviaarsandwiches en lobstercocktail moesten voor het kiezen in de ijskast staan. De ijskast, hemel, hoe had hij zo nonchalant kunnen zijn, hij bezat geen ijskast! Die had hij bij zijn perfecte, complete inrichting nog vergeten. Je kon van een man ook niet verwachten, dat hij aan alle huishoudelijke dingen dacht!

De fout werd onmiddellijk hersteld; de dag voor ze kwam arriveerde de ijskast.

Zij had het tot nu toe niet gemakkelijk gehad. Het leven had haar ge-

stompt en getrapt en toch was ze nog niet murw. Tóch waagde ze het nog er idealen op na te houden. Ach ja, ze wist het wel, dat was een beetje belachelijk in haar omstandigheden, maar ze kon er nu eenmaal niets aan doen en je kon het gelukkig van buiten niet aan haar zien.

Ze snakte naar veiligheid, hartelijkheid, waagde het zelfs nog van liefde te dromen!

Toen ze ging, was ze overtuigd, dat het nu gebeuren zou: hij zou eindelijk zijn aanzoek doen. Zou ze ja zeggen? Ze wist het niet, ze wist het niet, hemel, ze wist het nóg niet! Maar wat kon ze eigenlijk nog meer verwachten van het leven? Moest ze het niet beschouwen als een onverhoopt geluk? Ze zou toch eigenlijk wel gek zijn, als ze hem afwees?

Hij was in zijn element, toen ze zich bewoog temidden van zijn dingen. Ze paste er, ja ze paste er, ze had stijl! Hij demonstreerde alle kostelijke moderne vindingen van zijn interieur. Hij wees haar zelfs de op zijn last speciaal vervaardigde elpenbenen knoppen aan alle kastdeuren. Afwasbaar en dus hygiënisch en toch precieus en mooi als al het andere.

Na de bezichtiging werden de delicatessen opgediend en hij vertelde, dat de champagne zo koel en de aardbeien zo fris waren, omdat ze zo uit de ijskast kwamen, die hij nog juist op tijd voor haar bezoek gekocht had. Terwijl ze knabbelde op een stukje truffel uit de pâté de foie gras en nipte aan haar glas, vond hij het grote moment gekomen en vroeg: „Of ze hier in zijn domein zijn châtelaine wilde zijn?”

En ze wist nog steeds niet wat ze zou antwoorden. Alles was volmaakt, maar, maar. . . .

En toen plotseling schoot haar het beeld te binnen: juist als al die andere lekkere dingen, zo bood hij haar zijn hart en hand aan, keurig geserveerd op een presenteerblad met een kanten kleedje, als een kostelijke primeur, een delicatess, zo uit de ijskast.

Daar ze soepel in het zich aanpassen was, een eigenschap, die hij hoog in haar waardeerde, beantwoordde ze zijn vraag op lichte toon en sprak in zijn vocabulaire: „Mon ami, je regrette, maar ik voel mij niet waardig om die plaats te bezetten.”

Ondertussen dacht ze: „Wat doe ik, wat doe ik? Breek ik de kans van mijn leven? Ben ik stom, ben ik krankzinnig? Als hij niet toevallig had gesproken over die ijskast, zou ik het dan zo gezien hebben? Is het jammer dat hij dat deed, is het jammer?”

Hij was geschokt en diep getroffen in zijn ijdelheid. Maar hij was gewend zich steeds te beheersen, hij bedacht steeds, dat hij een gentleman was met het motto: „behave yourself.”

Dus zei hij alleen maar: „Sorry” en nog eens „sorry”, en wilde er gauw overheen praten, vooral geen emotie tonen. En vroeg: „Bevalt mijn inrichting je anders wel?”

„O ja zeker,” zei ze, „o natuurlijk!”

En haar stem klonk luchtig, maar ze keek hem strak aan met vreemd weemoedige ogen, toen ze zei: „Alleen die ijskast niet. Ik vind het idee niet prettig, om voedsel te nuttigen, dat weken oud en gekoeld is.”

Ze stak een aardbei op haar vorkje en keek er naar, toen ze vertelde: „Mijn ideaal is een vrucht, zo geplukt van de plant, nog warm van de zon.”

Hij staaarde haar aan, verbaasd, verbluft, niet begrijpend, ze vond hem er dat moment werkelijk bête uitzien.

„Wat een kinderlijk idee van je,” zei hij, „en onverstandig hoor, want dat is beslist ongezond.”

„Waarschijnlijk wel,” zei ze en lachte. Goddank, ze kon alweer lachen! Nee, het was toch gelukkig, dat hij over die ijskast sprak!
